

Artisjok & Art de Vie

Batignolles

Maartje had voor de vereniging een wandeling georganiseerd over de begraafplaats van Montmartre en door de wijk Batignolles. Het was schitterend weer and er was een groep van zo'n 15 man plus een Nederlandstalige gids. De begraafplaats kende ik al een beetje, we hebben daar ooit het graf van Vatel bezocht – een van de eerste Franse topkoks die zelfmoord pleegde omdat de vis voor een galadiner niet aankwam. De wijk Batignolles kende ik niet en het was een openbaring – leuke straatjes en hofjes, een aardig parkje en binnenkort een heel groot park op wat vroeger een rangeerterrein was van de spoorwegen.

marcel, 6-6-10

Pinkster Parijs

Dit keer is de zomer wel begonnen, de stad was zonovergoten en het is heet. Het was ook relatief rustig want vele Parijzenaren zijn de stad uit gegaan naar de kust of elders. We hebben lange tochten door de stad gemaakt en het viel ons op dat enerzijds veel mensen (en voornamelijk toeristen) dik zijn en dat er steeds meer bedelaars en alcoholistische zwervers in de stad zijn – dat zijn ook buitenlanders maar als ze vanuit een Europese Unie land komen dan hebben ze het 'recht' om hier hun hand op te houden.

Er zijn stakingsacties van illegale immigranten en die collecteren ook met hun jasjes van de CGT communistische vakbond aan; ze bezetten de uitzendbureaus die hun wel

Archief

Over ons

Verwijzingen

Recepten

Restos

Wijnen

Kazen

Fotootjes

aan het werk hebben gezet tegen lage lonen – zoals het Randstad kantoor op de avenue Magenta – en sommige restaurants waar ze ongezien in de kelders in de spoelkeukens werkten (zoals George Orwell ook ooit deed en zoals hij in Down and Out in Paris and London beschreef).

Wij liepen rond in de zon, ontdekte een voor ons nieuw restaurantje – Bergamote aan de rue Montfauçon vlak bij de Marché St-Germain – en een nieuwe kwaliteitsslager in de Faubourg Saint-Denis. We zagen de nieuwe 'Bordeaux Bibliotheek' in de Galeries Lafayette waar je voor 2,000 euros een fles Mouton Rotschild uit het jaar 2000 kunt kopen en waar de fles Haut Brion die we bij Emma dronken voor 375 euro op de prijslijst staat.

Op zondag was het de eerste dag van een evenement op de Champs Elysées – er is een grote tuin gemaakt om de stedelingen wat bewuster te maken van het belang van de natuur.

je kunt de Arc de Triomphe in de achtergrond zien

Bij het stadhuis had het slagersgilde een grote braderie met een aantal runderen op de gril en als je geduldig wachtte kon je een stukje vlees met brood krijgen. Wij hebben onze eigen lunch gekocht bij Café Louis Philippe. Daar tegenover ligt Chez Julien en dat zag er ook interessant uit, maar wel wat duurder.

marcel, 23-5-10

Vlug, ver, maar leuk

We hebben even zo'n 1,500 km gereden doordat we op donderdag naar Emma in de Ariège gingen waar we toen de hele vrijdag konden zijn om bij te praten en van de rust van haar huis in het dorpje met uitzicht op de Pyreneeën te genieten. We stopten voor lunch in Souillac.

Het gaat haar beter na wat medisch kwakkelen en nu met de zomermaanden komen er ook weer meer mensen langs. Op vrijdag nam ze ons mee naar een hotel-restaurant in Mirepoix dat door Nederlanders wordt gerund – Rogier van den Biggelaar is manager en Gerwin Rutten de kok in het **Relais Royal** nadat ze eerst een avontuur probeerde elders in Frankrijk maar het kasteel dat ze wilden kopen zat vol met termieten dus moest duur gerestaureerd worden.

Het was eenvoudig en creatief tegelijk – we hadden een mousse van selderij met truffel olie, een balotine (gevuld en opgerold) van zalm met wat mierikswortel, caviaar en salade, 'wilde' varkenskotelet en een chocolade fantasie na. Emma werd daar herkend want ze ging er minstens twee maal per jaar naar toe met Roald.

Die avond, thuis, een lichte maaltijd van varkensfilet en witlof. Daar had Emma een van de wijnen uit Roald's verzameling voor naar beneden gehaald – een Haut Brion uit 1972. Het was nog steeds een goede wijn maar wel wat belegen.

Die zaterdag gingen we bij Hans en Siranouche langs die gelukkig de gîtes vol hebben zitten. Wederom bijpraten en leuk weer bij elkaar zijn. Ze hadden een lunch gemaakt met steak-and-kidney pie, erg geslaagd. We hebben ook de dorpsoudste Gisèle Bellec bezocht.

steak and kidney pie in Ussel

In de namiddag zijn we naar **Hotel du Pont** gegaan in Groléjac, een simpel maar goed hotel aan de Dordogne dat bekend is vanwege de gebakken riviervisjes.

Marie-Ange Jardel en haar man Bruno hadden het hotel een beetje opgefrist met nieuwe vloertegels in de eetzaal en een likje verf buiten, maar ze proberen het toch van de hand te doen want de tijden zijn zwaar in het toerisme en hun prijzen – gelukkig voor ons – laag; we hadden een kamer van 26 euros (met toilet op de gang). Die avond na een wandeling langs de rivier en een potje biljarten hebben we de visjes gegeten en daarna confit de canard. Volgende keer alleen maar de visjes, of dubbele porties, en geen ander gerecht.

Zondag terug rijden, dit keer niet zover als donderdag maar toch het grootste gedeelte van de dag en met opstoppen en druk verkeer. Maar we kwamen er.

En toen hadden we op Maandag een evenement in de Marais met de rode wijnen van de Anjou streek en een concert van Pierre Souchon. Ach, het leven is niet zo saai hier.

Vrienden

Het was me weer een weekje. Op donderdagavond zijn we met onze dinnerclub gaan eten bij Le Loup Blanc (de witte wolf) in de rue Tiquetonne, nadat we eerst bij een vernissage waren langs geweest van Sisteban – de artiest waar we een schilderij van in de gang hebben hangen. We gaan wel vaker op stap met Varinha and Yih en dit keer in een restaurant dat geen van ons nog kende maar dat door iemand was aanbevolen.

De rue Tiquetonne is een kleine straat in de buurt van Montorgeuil waar nu veel restaurantjes en speciale winkeltjes zijn. De witte wolf ligt tegenover een restaurant dat de drie biggetjes heet, dus wellicht zijn de namen verbonden. Het was een aardige zaak, overduidelijk door homo's gerund, met een kleine maar interessante kaart en een grappige formule – je moest je menu samenstellen uit een aantal mogelijkheden van vlees of vis en dan de groente er apart bij kiezen. Ik had geroosterd kalfsvlees dat gemarineerd was in citroensap, een venkel met sinaasappel en gember gerecht en een cappuccino van tuinbonen. Daarna een yoghurt.

Veel gepraat en laat naar huis gelopen. Op vrijdag maakte ik een simpel gerecht van gestoofde wortelen en Toulouse worstjes. Op zaterdag zijn we op stap gegaan om naar een regenbroek voor Maartje te kijken voor als we in Bretagne gaan zeilen. Ook keken we bij een modezaak waar we 50 procent korting hadden maar er hing niets dat ons aansprak.

De lunch gebruikte we bij Willy's Wine Bar, waar we vaak langs liepen maar nooit gegeten hadden. Het was een ontdekking met heerlijke verse producten door chef François Yon klaar gemaakt – een salade van verse groenten zoals asperge en tuinboon met koriander blad op een bedje van tomaat, fijngesneden korianderblad en korianderzaad, daarna een fricassee van parelhoen met morieljes. Heel geslaagd, relatief was de wijn duur en het eten goedkoop voor wat we kregen. Daar kwamen we leuke mensen tegen; twee Brazilianen die in Geneve wonen -- Leticia en Ulysses Panisset.

In de avond, na een groentesoep met verse knoflook thuis te hebben gegeten, gingen we naar St Germain en Laye waar onze vrienden Anita en Jimmy een optreden hadden. Het

was heel leuk en we gingen met een van de laatste treinen
weer terug naar de hoofdstad.

Anita on drums

marcel, 9-5-10

1 Mei

De eerste mei is in Frankrijk normaal een vrije dag. Maar dit jaar valt het op een zaterdag, jammer dus. Wel waren sommige winkels, zoals vele van onze vaste leveranciers op de overdekte markt in de straat, al om één uur 's middags dicht alsof het een zondag was.

Op de eerste mei zijn er twee tradities in Frankrijk. De eerste is de muguette, een lelietje-van-dalen, die overal aan de straat wordt verkocht door bedelaars of charitatieve

organisaties – dit jaar was het Rode Kruis erg actief met de verkoop en ook de CGT, de communistische vakbond....

De Muguette is een teken van het voorjaar. Het is een plant in de asperge familie. Het is wit en onschuldig. De naam komt volgens mij van een verfransing van het Duitse Maiglueckchen, het plantje is bijvoorbeeld in Zwitserland heel bekend in het wild. Vanwege de enorme voorraden in Parijs worden ze nu ook gekweekt, kennelijk in de buurt van Nantes.

Nu is het traditie maar er is een politieke lading – de witte lelietjes-van-dalen hebben een katholieke symboliek en er was vroeger een strijd op straat tussen de lelie en de rode roos van de socialisten en communisten die over het algemeen geen kerkgangers waren (maar soms wel een religieus fanatisme hadden).

Nu is dat niet meer en we konden met onze muguette in de hand kijken naar de grote optocht van de vakbonden. De poster voor dit jaar voor de CGT was een witte muguette met als bovenste blaadje een vuist op een rode achtergrond.

Overigens wordt een demonstratie in Parijs heel professioneel begeleid – de politie had grote verkeersaders afgesloten zodat er geen autos op de route van de protestmars kwamen. De route ging, zoals gebruikelijk, van de place de la République richting Place de la Concorde, via de Grands Boulevards (dus onder de ramen van het Reuters kantoor en het buurpand van de krant Le Figaro, makkelijk). Dus ik kon in het midden van de boulevard Sebastopol lopen waar we normaliter vast zitten met de auto wanneer we van de porte d'Orléans uit het zuiden komen en terug naar de garage rijden.

Ik liep daar, zong 'Paname, Paname' en was redelijk vrolijk na een lunch bij Fishes in de rue de Seine. (Panam is als Mokum voor Amsterdam en is afgeleid van de 'Panama' strochoeden die in Parijs werden gedragen) Het liedje werd geschreven door Leo Ferré (een communist en een briljant artiest hoewel ik het een beetje vreemd vond dat hij een aapje als huisdier had -- toen het stierf schreef hij een aandoenlijk liedje over **Pépé**. Luister **hier** voor de originele versie en een moderne rap variatie is is **hier**)

Maar toen er een ambulance met sirenes aankwam moest ik van Maartje terug op de stoep..... Enfin, een Parijse chokoladeboer, Patrick Roger, heeft het muguette thema in

een creatie verwerkt en dat konden we niet laten staan.

Muguettes van chocolade en uit de natuur

Tulpenreceptie

De avond voorafgaand aan de traditionele Koninginnedagreceptie in de residentie van de ambassadeur – heeft de passende naam van Tulpenreceptie. Deze avond wordt gehouden voor de leden van het corps diplomatique, leden van leger en leden van bedrijven. Velen vertegenwoordigen dus het buitenland. Het is een bijzondere ervaring die begint bij de ingang van de residentie waar twee militairen in vol ornaat het sabel heffen ter verwelkoming.

De receptie had als thema: de wielersport. Waarom? De Tour de France begint dit jaar in Rotterdam. Vertegenwoordigers van o.a. Rotterdam en de stad Parijs hielden een speech. De eregast was Joop Zoetemelk. Jazeker – Neerlands trots op wielergebied. De enige Nederlander die de Tour de France gewonnen heeft. Een leuke, sportief ogende man – die je zijn 63 jaar absoluut niet aanziet. Hij woont nu in Meaux, bekend van de brie, samen met zijn Franse echtgenote. Wij, de Nederlandse Vereniging, gaan hem proberen te strikken voor een interview.

Onder het genot van een glas champagne, oesters uit Zeeland, haring op roggebrood, was het een meer dan aangename avond – in de binnentuin van de residentie, waar de tulpen volop in bloei staan.

Maartje, 29 april 2010

Vézelay

We hebben een heerlijk weekeinde gehad in Bourgogne in het stadje Vézelay waar we een kamer hadden in het Hotel de la Poste et du Lion d'Or. Een lange naam voor een hotel dat is samengesteld uit twee voormalige hotels – omdat Vézelay een beschermd dorp is mag er weinig aan de buitenkant (en zelfs aan de binnenkant) van gebouwen veranderen.

Wij gingen daar heen om een jonge Franse kok te ontmoeten, te spreken en om met hem te koken. Grégory Vallet is een aardige jonge man, met een vriendelijke vrouw Magaly in de bediening en dochtertje Nora die op haar eigen manier meewerkt.

Hij heeft originele ideeën en kookt modern met verse en lokale producten en lichte sausen. Hij heeft een redelijk kleine en betaalbare kaart (28 tot 58 euro) en dat betekent dat hij zonder schaamte diepvries zeevis producten gebruikt maar verse groenten en forellen van een kwekerij in de buurt.

Hij houdt ook niet van verspillen – de stukjes asperges die niet als groenten worden gepresenteerd worden in een saus verwerkt.

De stukjes kreeft die niet mooi genoeg waren om op te dienen werden een pasta vulling.

Dat was leuk en we aten goed.

Grégory Vallet in zijn keuken

Marcel aan de slag

We hebben ook een wijnboer ontmoet, Pascal Brulé. Een stugge man in het begin, wellicht omdat hij uit de Champagne streek komt, maar hoe meer we elkaar kenden hoe meer hij los kwam en na bezoeken aan zijn wijnvelden reden we 30 km naar zijn huis en cave.

Pascal Brulé in één van zijn wijngaarden

Daar proefden we wat van zijn wijn (en dat spuugden we uit maar ondanks dat het jonge wijn was vonden we het al heel redelijk) en het werd later dan bedoeld en we waren pas om tien uur in het restaurant terug waar de chef met twee grote groepen en in totaal zestig couverts bezig was.

Hij riep ons op het einde om trots een verjaardagstaart te laten zien voor een van de groepen die een zestigste verjaardag vierden.

De zondag was meer in het teken van de Basiliek in Vézelay – een Romaanse kerk gebouwd nadat het dorpje druk bezorgd werd door pelgrims die het reliek van Maria Magdalena wilden zien. Het is onduidelijk hoe dat reliek er kwam maar er was een klooster op de top van de heuvel, omdat de monniken hun oude klooster bij de rivier moesten verlaten na een plundering van Noormannen, en de abt verklaarde opeens plompverloren dat die reliek er was.

Echt of niet, het werd een succes en de economie van het dorp draaide geheel rond het klooster en de pelgrims, er was grof geld want de abt had vele belastinginning privileges verworven en viel direct onder de paus (en niet onder de bisschop van Dijon of hertog van Bourgogne) en het geld

stroomde binnen – herbergiers moesten hun zaal verlichten met kaarsen die gekocht werden van het klooster, wijnboeren moesten een deel van hun oogst afstaan en ook nog corvee arbeid verrichten.

Hoewel de oorsprong van de rijkdom dubieus en aanvechtbaar is, was het fortuin enorm en de Basiliek is adembenemend groot en interessant vanwege de beeldhouwde timpanen en de lichtinval die zo precies is berekend dat er er midden in de zomer een pad van licht verschijnt in het midden van de kerk.

Voor meer impressies, door Maartje gefotografeerd zie [hier](#)

marcel, 25-4-10

Een gewone donderdag

Maartje's verjaardag was op donderdag en zij ging gewoon naar werk, maar wel met haar nieuwe ring van staal met diamantjes en goud van Pequignet.

Op haar kantoor zijn ze druk bezig met de economic outlook en een rapport over Nederland. Ik had vrij omdat ik het weekeinde had gewerkt maar ik had een lunchafspraak op Matignon.

IK zit in de jury van journalisten die elk jaar een persoonlijkheid verkiest voor bijdrage aan de autowereld en dit jaar was dat Francois Fillon vanwege de staatssteun aan de noodlijdende industrie. Het is gebruik dat de jury dan op de dag van de prijsuitreiking met de verkozene luncht en dat is normaal op de Club Interalliee, niet ver van het Elysee. Zodoende heb ik eens gegeten met Sergio Marchionne van Fiat en zijn team. Fillon vond het praktischer om ons uit te nodigen dus we togen met z'n allen naar het Matignon.

Het was mooi weer, het ontvangst was in de tuin met drankjes, daarna naar een grote tafel in een zaaltje, Fillon in het midden en een uurtje off the record babbelen over auto sport, auto industrie en de politiek. Goed gegeten en fraaie wijnen (ja de Franse minister president drinkt een paar glazen rode wijn bij de lunch).

Jarig Maartje op een terras op het place Victor Hugo

Maar dat was bijzaak, hoofdzaak was Maartje die ik na haar werk in het zestiende weer tegen kwam om naar Le Table de Joël Robuchon te gaan – een top restaurant.

De sfeer was leuk en we hebben heel goed gegeten – een serie bordjes met kleine gerechten en een aantal glazen wijn die er goed bij gingen in plaats van een hele fles (of meer...).

Krabbvlees als ravioli in schijfjes koolraap, zachtgekookt ei met kaviaar, gestoofde moreeltjes, een stukje zeebaars met hele kleine preitjes en daarna voor Maartje kwartel met foie gras en voor mij zuiglamskoteletten, met de aardappelpuree waar Joël vele liefhebbers mee heeft gewonnen. Daarna deserts. We hebben leuk gekeuveld met de mensen van de tafel naast de onze – die wonen in Nieuw Caledonië. Nu zijn we aan het inpakken voor een weekeinde in Vézelay.

Maartje is Sarah!

Jawel, een halve eeuw. Potverdikke. Dat vieren we wel, en ook niet – wel een diner in een goed restaurant, wel een mooie ring aan haar vinger maar ze is gewoon naar werk en er is geen feestje want eigenlijk....

Er komen mooie kaarten, en ik zal bossen bloemen namens anderen kopen als we terug zijn van een weekendje in Vézelay – zonde om ze in het huis te laten verpieteren als we weg zijn.

Nu heb je vrouwen die er jong al oud uitzien, en je hebt meiden zoals Maartje waar bij je echt niet zou zeggen dat ze

vijftig is! Een liefhebbende jong man is goed voor de huid --
kussen tegen de rimpels.

Maartje (midden), Marjo en een ander meisje bij een bus. Al jong aan het reizen.

marcel, 22-4-10

Hille is jarig

Tja, mijn vader is nu vijfenzeventig. Wat een leeftijd, maar hij heeft dan ook een jongste zoon van veertig.... Vader, gefeliciteerd en op naar de honderd!

Hille en zijn ouders, meer dan zeventig jaar geleden

marcel, 19-4-10

April in Paris

Het eerste mooie, warme weekend in April en Marcel heeft weekenddienst. Dus ik was gedurende twee dagen op mijzelf aangewezen omdat Marcel dan tegen tien begint en als het meezit tegen achten weer thuis is.

Ik had met Leo Knol afgesproken om naar het Parc des Buttes Chaumont te gaan om de mogelijkheden te verkennen voor de jaarlijkse-Nederlandse Vereniging voor Parijs en Omstreken- picknick. De eerste twee uur zijn we niet verder gekomen dan het terras van een nieuw restaurantje Rosa Bonheur.

De formule: binnen drankjes en tapas kopen – die je dan buiten op het terras kunt eten.

Wat is het een heerlijk tijdverdrijf onder het genot van een biertje en in het zonnetje mensen te kijken. Erg interessant en veel entertainment. Daarna onze wandeling 'voortgezet', de verschillende speeltuintjes (jawel, er zijn er drie in het park) en de poppenkast mogelijkheid bekeken. Ter afsluiting nog een drankje bij bovengenoemd restaurantje. Ditmaal niet op het terras omdat de zon achter de schoorsteen was verdwenen – maar lekker zittend in het gras met een uitzicht over het park. Tegen zessen (we waren om 14.30 uur begonnen) – richting metro.

Dat was dus zaterdag. Zondag was het weer nog warmer en zonniger. Marcel vertrok tegen tien weer richting kantoor. Na een paar huishoudelijke taken zoals het badkamer

poetsen, ben ik met de bus naar ons oude wijkje gegaan – lekker rondgelopen. Wij hadden afgesproken om tegen enen te lunchen dus toen Marcel tegen half een belde – heb ik de metro genomen.

Het Chinese restaurant waar we wilden eten is op zondag gesloten – maar no problem – er zijn meerdere restaurantjes van dat genre in de buurt.

Na de lunch ben ik richting huis gegaan – heb ik de ramen opengegooid en heb ik heerlijk in het zonnetje gelezen. Dus een lazy Sunday afternoon!

Uitetaard toch nog even de benen gestrekt – richting de kerk Saint-Vincent-de-Paul gelopen. Ik had vrijdag gezien dat de Japanse kers in bloei staat – gewoon te prachtig om deze niet op de gevoelige plaat vast te leggen.

Maartje, 19 april 2010

Matignon

Op zaterdag zijn we met de Nederlandse vereniging naar Matignon gegaan – het woon en werk verblijf van de eerste minister. Francois Fillon was zelf buiten de stad, anders hadden we er voor veiligheidsredenen niet in gekunt. We kregen de vergaderzaal en enkele salons te zien, en we hebben door de enorme tuin gelopen, maar de woonvertrekken op de eerste etage bleven privé.

We kregen te horen over het preciese protocol dat de premier moet volgen en de vaste afspraken voor vergaderingen en ontvangsten; die man wordt geleefd. Hij heeft dan wel een staf van zo'n vier honderd mensen die overigens bij zijn aftreden drie uur de tijd hebben om hun kantoor te ruimen en te verlaten. Het was een mooie zaterdag dus we hebben heerlijk gewandeld en zijn bij Louchebem gaan eten.

Ei, ei, ei!

Druk paas weekeinde. We hebben nogal wat verjaardagen in April, zowel aan de Sonse kant en rondom Meerssen, dus we gaan gewoonlijk in die maand naar Nederland. Dit keer in het paasweekeinde – te vroeg voor 75 jaar Hille of 71 jaar Truus, te laat voor Bas, Ivo of Taïs, en ook niet helemaal juist voor Maartje (leeftijd onbekend) maar wel precies op tijd voor Cor, 72...

Twee adressen in drie dagen – eerst naar Son en Breugel met een etentje bij mijn zus en haar jarige kinderen en vervolgens een paasdiner bij mijn ouders.

Daarna naar Meerssen waar het op maandag een drukte vanjewelste was met ooms, tantes, broers en zusters en nichten en neven. Maar wel leuk.

Maartje kreeg een fotoboek die haar nog jonge leven tot de halve eeuw illustreren en een uitdraai van emails met een goede vriendin vanaf haar vertrek uit het Limburgse dorp...

Dinsdag terug in de auto naar Parijs en het werk, tot een volgende keer.

Voor foto's uit Breugel zie [hier](#), en voor Meerssen [hier](#).

Bij Marcel en Lilli

Soms moet je toeval een kans geven – we hoorden eens een kennis praten over een restaurant langs de Seine in de buurt van Bercy. Later reden we er bijna tegenaan toen we door Parijs heen van de périphérique naar Porte d'Italie reden om een 45 minuten file op de rondweg te vermijden (vanwege een zwaar ongeluk waar meerdere ambulances naar toe moesten).

Het zag er in een snelle blik leuk uit dus afgelopen weekeinde gingen we er heen. Eerst met de bus en toen een stuk lopen van Austerlitz naar de pont de Bercy, langs de kade.

Lilli et Marcel bleek veel groter te zijn dan we dachten maar het had een prettige sfeer. Nu was die sfeer wel een beetje

namaak – er hingen oude reclameborden en teksten maar je kon zien dat de inrichting maar een paar jaar oud was. Het soort restaurantdecor dat je ook in Londen of Amsterdam kunt tegen komen. Hier was er ook een open keuken, en de mus die rond vloog hoorde niet bij het decor maar was een opportunistische indringer.

Het was er gezellig, de bediening correct, het eten redelijk (we hadden een kalfstoofpotje en een Auvergne worst) en we gingen er in een goede stemming weg (Chez Lilli et Marcel, 1, quai d'Austerlitz, 75013 Paris. 01 45 85 00 08).

Daarna gingen we een groot tuincentrum binnen aan de overkant van de straat -- hier ben je bijna buiten Parijs en de 'lofts' en dure flats rondom de grote bibliotheek hebben balkons en terrassen -- en we staken we de brug over naar het Ministerie van Financiën.

Van daar hebben we langs de Seine gelopen tot de haven van Parijs bij het Arsenaal en de Bastille. We zagen veel 'feest' boten en zelfs radarboten zoals in Louisiana maar het lag er allemaal wat armoedig bij (crise oblige).

Stille stukken werden door rollerskaters gebruikt, onder een brug was een compleet clochard dorp met meubels in de buitenlucht maar beschermd door de brug. De burgerbescherming heeft een grote garage met boten aan het water, niet ver van het pathologisch-anatomisch instituut waar de opgeviste Seine lijken worden bestudeerd.

Het was mooi weer in de haven, veel Nederlandse boten en studenten in het park langs het water lieten hun hormonen de gang gaan.

Bij de Bastille was er een demonstratie (nou ja, dat is er bijna elk weekend wel). Dit keer was het voor 'Geen Sarkozy dag' en er liepen een paar honderd mensen rond, beetje slonzig gekleed, sommigen met drank in de hand, met paarse stickers voor No Sarkozy Day (niet in het Frans).

Op de twee grote straten naar Bastille stonden colonnes van de rellen politie klaar, de vuilnisdienst en de dienst managers van het transport bedrijf waren ook present.

Kortom er waren meer betaalde ambtenaren aanwezig dan de groep van demonstranten met hun luide geluidswagen – dat is democratie anno nu.

Toen we eindelijk weer thuis waren – de hele tocht was te voet -- waren we wel een beetje moe en hebben we een uiltje geknapt voordat we naar onze avondafspraak gingen in de Marais. We waren te eten uitgenodigd bij een Hongaars stel, Szuszanna en Peter, die Maartje kent via de

OESO. Het werd een leuke avond en we liepen, jawel want het was een zachte nacht, vroeg in de ochtend weer naar huis.

marcel, 1-4-10

Voor de beste presentatie gebruik je Google Chrome

